

Només era un assassí, llàstima!

Llàstima. Hauria estat rodó que l'assassí d'Olot estigués a punt de perdre la casa per un embarg injust per inflar la narrativa d'un home empès a l'abisme sense culpa. Amb els cadàvers de les víctimes encara calents, teníem ja bastit el fil argumental d'un ciutadà víctima de la maldat de banquers i promotors immobiliaris fent justícia pel seu compte a trets. La massacre de la Garrotxa esdevenia el fotograma casolà d'una venjança global delssans-culottes del present contra els anys d'especulació immobiliària i les taxacions fictícies.

Un cop sabut que la seva llar no perillava, que podia gastar a mans plenes en armament d'última generació i que només arrossegava el saldo pendent d'una Visa, el farciment de l'home desesperat incapaç de suportar la pressió s'ha evaporat. Ens hem quedat amb un pam de nas i només roman l'assassí, sense més excusa que la maldat o la bogeria. Quin gran desencís.

Volíem un criminal envoltat de mística i romanticisme per acabar de convèncer-nos que la culpa és només dels altres. Imaginant-lo arruïnat i sense alternativa, els cartutxos disparats per aquest psicòpata esborraven la possibilitat de mantenir la creença en la responsabilitat individual en els casos de ruïna econòmica.

Estem disposats a entendre la barbàrie quan els motius que l'expliquen ens tranquil·litzen la consciència i alleugeren la càrrega. Sempre ha estat més fàcil apuntar els altres que no pas disparar a la barbeta pròpia. La innocència és la proclama més habitual entre els culpables.

Publicat a:

-Avui 18-12-2010 Pàgina 25

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/7-vista/8-articles/346395-nomes-era-un-assas-si-llastima.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesOpini%C3%B3&utm_source=rss&utm_medium=mesOpini%C3%B3&utm_campaign=rss